Ч. 87. Четвер 2 мая (19 цьвітня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудня.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільні делеґациї. — Захитане ческо-німецкої угоди. — Дискусия в російській Думі про заграничну політику Росиї.

Вчера о 11 години перед полуднем зібрала ся угорска делеґация під проводом віцепрезидента Зічіого, який на вступі згадав теплими словами бл. п. Еренталя. Відтак ґр. Берхтольд предложив буджетову провізорию до кінця жовтня б. р., почім закінчено пленарне засідане а зібрала ся комісия, перед якою ґр. Берхтольд виголосив своє „експозе", приняте гучними оплесками. Відтак зложив ґен. Авфенберґ заяву: Від грудневої сесиї делеґацийної, ані в орґанізациї армії ані під взглядом материяльним та особистим нічо не змінило ся, тому не можу нічо додати до сего, що тоді я сказав. Належить піднести лише розвязане квестиї з підофіцирами. Комісия пригадує собі, що тоді у відповідь на інтерпеляцию я заявив, що мусить ся щось зробити в справі утвореня корпусу фахових підофіцирів. Тепер маю честь донести, що дотичний операт доручено вже обом правительствам. Провідні гадки приняли оба правительства. Примінене тих постанов з одної сторони імовірно знаємо причинить ся до того, щоби засада дволітної служби войскової була докладнійше захована, а з другої сторони буде мати добродійний вплив на суспільні відносини, головно що до еміґрациї. Думаю, що через сотворене тих постанов зазначив я вайлїпше, що ходить мені, що є впрочім самозрозуміле, щоби довести до кінця войскову реформу і все мені о те ходило. Зазначую се з натиском і се найлїпше доказує, що всякі инші поголоски є неправдиві. При тій нагоді хочу ще осібно зазначити, що в цілім моїм поступованю все руководив ся я лише річевими, отже технїчно річевими мотивами. Робити се належить до кождого шефа войскової управи.

З національно-політичної комісиї ческого сойму, в якій ведуть ся праці над материялами і трудностями ческо-німецкої угоди, виступили представителї ческої правнодержавної, а за ними і національно-социяльної партиї. Сецесия тих двох партий грозить розбитєм цїлої комісиї після договору між ческими партиями, на якого підставі сецесия хоч би одної з них обовязує до такогож кроку і инші партиї. Екзекутива нац.-социяльної партиї оголосила про відкликане своїх членів з національної комісиї комунїкат, з якого виходить, що безпосередного приводу сецесиї не було, а властивою причиною є недемократичне веденє конференций, вічне посередничене шляхти, закинене правно-державного прінципу і надто далеко сягаючі уступки в користь Німців. Сецесию тих обох партий уважають загально за критичний зворот, правно руйнуючий зворот в ческо-німецких угодових переговорах.

По експозе міністра заграничних справ Сазонова вела ся в російській Думі дальше дискусия над буджетом міністерства заграничних справ.

Пос. Мілюков (кадет) сказав, що національні відносини в турецких провінциях в Европі значно заострили ся. Ту справу треба залагодити, щоби не вибухло повстанє. Коли усунене того заостреня неможливе, то можна спитати, яке становище займе Росия на случай конфлїктів. Оголошену проґраму про засади австрийскої політики на Балканї називає бесідник проґрамою Ізвольского, о котрого переговорах з австрийским правительством набрав бесідник такого переконаня, що толкованє Ізвольским австрийских заяв було вже не оптимізмом, але дуренєм себе. Ізвольский дочитав ся в нотах Австриї того, чого в них не було. Відень стверджував лише в своїх нотах, що відновлено зносини між обома кабінетами і підчеркав status quo. Може бути, що теперішний міністер заграничних справ на основі пізнійших нот має право твердити, що у Відни є намір оберігати ті принципи, але в такім разі публична опінія жде оголошеня нових документів, бо инакше насувала би ся конклюзия, що оптимізм Сазонова так само безпідставний як Ізвольского.

З того виходить, що відношенє Росиї до

Чорна мара.

(Із шведского — А. Сіґурта.)

(Конець).

Діяло ся то 9-го цьвітня 1908 року. Поспішний поїзд, що виходить з Мальме о 6 год. 20 мін. вечером, спізнив ся о пів години, бо мусів чекати на поїзд з Копенгаґи. Вечером зірвала ся страшна буря і тревала цїлу ніч.

Ми гнали до Штокгольму зі скоростию, що переходила червону черту о кілька степенів. По перше треба було бороти ся з бурею, а по друге ми хотїли надоложити спізненє.

Вихор лютив ся з такою силою, що хвилями здавало ся, що нас переверне. Пізнійше люнув дощ, якого я в житю не бачив, а небавком перемінив ся в град. Зерна граду були величини турецкого оріха, так що шиби у вікнах були виставлені на розбитє. Словом, час був страшний, але в тім нашім кутику було зовсім затишно.

Я не відчував зовсім страху. Зате Йонас виглядав блїдий.

— Маю надію, що не боїш ся, Йонасе?— спитав я усьміхаючись.

— Е, бояти ся, то не боюсь, але я хотів би як найскорше дістати ся до Штокгольму. Нехай не кажу в лиху годину, але мені здаєть ся, що стріне нас в дорозї щось неприємне.

Я висьміяв єго, але лише про око. По правдї страх Йонаса уділив ся й мені. Але що з того! Ми мусїли дальше гнати зі швидкостию 12—13 миль на годину, мимо стаций і даваних знаків. Однак не стало ся нїчо иншого, як те, що мало статись.

Ми набрали води в Нес'є. Я оглянув, чи в порядку всі части машини, коли тимчасом Йонас осмотрював ліхтарні льокомотиви. Чверть години пізнійше ми гнали дальше.

Всьо довкола нас тонуло в темряві, крім самого шляху, який осьвічували ліхтарні льокомотиви. Йонас палив в печи як шалений і небавком ми осягнули швидкість 15 миль.

Я глядів уважно наперед на шлях, не віднімаючи руки від отсеї підойми. Нараз я побачив перед льокомотивою щось справді страшне. Була се стать женщини, величезних розмірів, в чорнім, розвіянім одязї. Довгі руки мари рухали ся на всі сторони. Коли я станув як вкопаний і не міг відорвати від неї очий, женщина зробила послїдний, дикий, розпучливий рух і... щезла.

Я був такий перестрашений, що не міг рушити ся з місця.

Йонас відвернув ся власне від печи і мало не зімлїв, глянувши на мене.

— Що вам, пане Єнзен? — крикнув тремтячим голосом.

З враженя я не міг говорити.

Ми наближили ся до місця, де треба було переїхати досить високий міст. Нині будемо також туди переїздити, отже самі єго побачите.

Ми минули великий лук, минули ліс. Потім...

Нараз Йонас крикнув дико і тремтячою рукою показав на шлях перед машиною. Здавало ся мені, що очи вискочать єму з голови.

Я виглянув і знов побачив ту страшну, розпливаючу ся в мраці чорну мару, осьвітлену сьвітлом ліхтарні. Хвилями стояла зовсім без руху; то знов розпочинала якийсь дикий танець з дивачними якимись, остерігаючими рухами. Здавало ся, що хоче задержати поїзд.

— Звільніть! — крикнув мені до уха Йонас. — Не їдьте на міст! Змилуйте ся, не їдьте на міст!

Сам не здаючи собі справи, пустив я гальми в рух, не знаючи навіть, що роблю. Я знав лише, що мушу то зробити, що не можу инакше.

Поїзд станув. З многих вікон вихиляли ся голови. Я зіскочив з машини, начальник поїзду йшов вже до мене.

— Що там стало ся? — крикнув. — Видко було у него гнів.

— Що стало ся? — сказав я. — Оба з Йонасом бачили ми величезну, чорну стать, якусь женщину, що танцювала перед льокомотивою і витягала руки, як би остерігаючи перед чимсь...

Начальник підніс свою ліхтарню і глянув мені в лице з особлившим виразом очий.

Австро-Угорщини поліпшило ся, але остало отверте питане, на яких спільно уложених основах Росия і Австрия могли би вести згідну балканьку політику.

То, що говорив Сазонов про евентуальні наслідки посередництва в італіяньско-турецкій війні, є також оптимізмом. О скілько ходить о Крету і Грецию, держави дали грецкому королеви деякі приреченя. Що правда, пора до сповненя тих приречень тепер невідповідна, але було би се противне традициям Росиї, коли би жадано, щоби що-до Крети зроблено крок взад. Не треба бояти ся політичних авантур зі сторони Болгариї або Сербії, але як они пічнуть які кроки, то мусять бути добре приготовані. Бесідник питає, чи як Росия не займе ся сими справами, то чи не зробить того хто инший?

Ще раз домагав ся Мілюков вияснень про відношене до Австриї і закінчив заявою, що поки що Росия повинна старати ся о удержане *status quo* на Балкані і цілости Туреччини, поки не буде можлива балканьска федерация.

Пос. Андрійчук (селянин з Поділя), сторонник ґрафа Бобріньского, говорив про угнітане „русских“ в Галичині, яким — на єго думку — уряд забороняє „по русски“ молити ся і учити ся.

Росийска праса приняла промову Сазонова досить прихильно. Лише „Новое Время“ закидає єму надмірний оптимізм і мало рішучости при застереженю против інґеренциї чужих держав в сферу впливів Росиї. Німецка праса приняла бесіду Сазонова переважно також прихильно. Анґлійска праса віднесла ся до бесіди Сазонова не однаково. Деякі часописи підносять занадто прихильний уступ в справі відношеня до Німеччини.

Новинки.

Львів, 1 мая 1912.

— **Іменованя.** Є В. Цісар іменував приділеного до президиї дирекциї домен і лісів державних у Львові радника Намістництва Феликса Ценьского радником Двору в Намістництві у Львові.— Є. В. Цісар надав звичайним професорам львівскої політехніки Стеф. Нементовскому і Тад. Фідлерови титул і характер радників Двора.

П. Намістник іменував практикантів концептових Намістництва: Ів. Пальмі, Йос. Корнецкого і дра Стефана Курися концииістами Намістництва.

— **До VI кл. ранґи** посунув Є. В. Цісар: Йос. Добровольского, директора женьскої семинариї учит. в Кракові, дра Тад. Мандибура, дир. женьск. семинариї учитель. у Львові і о. Валентия Волча, директора мужескої семинариї учительскої у Львові.

— **З'їзд епископів в Станиславові.** В понеділок дня 29 цьвітня приїхав до Станиславова Є. Е. Митрополит ґр. Шептицкий, а по полудни тогож дня приїхали лат. архієпископ Більчевский і епископи: Чехович, Бандурский, Валенґа і Новак. На двірци повитав гостий станиславівский Владика еп. Хомишин. На двірци явили ся віце-бурмістр Фідлер, радник Собота і представителі станиславівскої суспільности та численна публика. З причини дощу гості сейчас роз'їхали ся до приготованих для них помешкань. Доми в місті украшено хоругвами. Кракiвский епископ приїхав ві второк рано. Конференция тревала вчера через цілий день в палаті еп. Хомишина, а нині і завтра будуть о. Більчевский і о. Бандурский уділяти тайни миропомазаня.

Бюро кореспонденцийне принесло нині таку звістку із Станиславова: На конференциї польских і руских епископів звернено особенну увагу на послідний проект гр. Лятура, дотикаючий бережения старинностий. Цілий епископат заявив ся против того проекту зі взглядів артистичних і авгономічних як також зі взглядів на інтереси і права Церкви.

— **Концерт** на ювилейний дар для Івана Франка уладжуваний тов. акад. хор „Бандурист“, відбуде ся дня 14 мая с р. в сали львівскої Фільгармонії. Ласкава співучасть Вп. п. Анни Крушольницкої, абсольвентки консерваториї медиоляньскої, збудила серед музикального львівского громадяньства живе заінтересоване. В програму сего концерту увійде 9 точок. На бажане приватних осіб білети продавати-муть ся вже від 1 мая в книгарни Наук. тов. ім. Шевченка, Ринок ч. 10.

— **Втеча арештантів.** Тамтої ночи втекло з вязниці при Батория трох злодіїв, котрі позіставали в слідстві. Они сиділи в кели на II поверсї і видовбали долотом діру в стели та дістали ся звідсам на під, а відтак за помочию повязаних простирал зачали спускати ся з даху на подвіре сусїдної ґімназиї. Двох злодіїв втекло в той спосіб до міста а третий, Татарковский спускаючись впав із значної висоти і потовк ся так значно, що вже не міг рушити ся і перележав цілу ніч на подвірю, де досьвіта застав его терциян ґімназиї і дав о тім знати. Тяжко потовченого відставлено до шпиталю, а втікачів не удало ся її доси зловити.

— **Арештоване шантажиста.** На приказ судиї слідчого арештовано вчера і відставлено до слідчої вязниці кр. суду карного Феликса Тумена. видавця і редактора Gazet-и Codzienn-ої під закидом доказаного злочину шантяжу (вимушуваня великих сум під загрозою оголошеня в ґазеті якихсь скандальних річий). Рівночасно переведено ревізию в редакциї тоїже ґазетки. Тумен був вже раз караний півторарічною вязницею за спроневірене. Жертви того шантажиста можуть зголошувати ся до судиї слідчого.

— **Про сензацийну подію**, питане лиш, чи правдиву, доносить вчерашнє „Нове Слово“:

„В селі Журавици коло Перемишля — пише згадана ґазета—трафив ся оногди випадок, який викликав в цілій околици незвичайне враженє.

Ото помер там один заможний сельский ґазда в віці около 50 літ. По полагодженю звичайних в такім випадку посмертних церемоний, відбули ся єго похорони в дни 28-го цьвітня при участи майже цілiского села.

Коли похід прибув перед цвинтарну браму, знято з воза домовину і занесено еї на раменах аж на місце вічного супочинку. Відсьпівано панахиду, сьвященник покропив домовину сьвяченою водою, відмовлено молитви за помершого і спущено тлінні останки до гробу. Коли свояки та знакомі, відходячи домів, принятим стародавним звичаєм почали кидати на домовину помершого грудочки землі —нагло з глубини домовини роздало ся глухе йойкане!

Між зібраними счинив ся прямо неописаний переполох; усьо перестрашене до найвисшого степеня почало утікати з цвинтаря. Однак на щастя знайшло ся й кількох відважнійших, які не питаючи на ніщо, позіскакували до гробу і на духи заняли ся відбитєм віка з домовини.

На велике здивоване усіх оставших показало ся, що мнимий небіщик жиє, рухає ся і звільна відзискує притомність. Єго в тій хвили витягнули з гробу на верх і перенесли до поблизької хати цвинтарного дозорця грабаря. Тут похований небіщик по більше ніж півгодинній праці над ним — прийшов цілком до себе, очуняв так, що пішком дійшов до воза, яким єго і відвезено домів, і є надія, що не так скоро покладеть ся другий раз у домовину, а з нею і в могилу.

Доносять нам з Журавиці, що оглядачем посмертних тіл, який дав дозвіл на сей похорон — є оглядач худоби. Сею справою заняла ся жандармерия і провадить слідство“.

— **Про страшну пожежу в Сторонибабах** доносять до „Діла“: З заможного, цвитучого села лишило ся всего 9 господарств самих бідаків. В огни згоріло около 30 штук худоби, кільканайцять людий тяжко попекло ся, з тих вмерла одна жінка, а деякі є також близькі смерти. Загалом лишило ся понад 500 людий без найменшої помочи, без хусника хліба та без одежи— бо пожежа обійміла ізза сильного вітру в протягу 10 минут ціле село. Заступник

— Може зволите показати мені ту стать?— сказав і пішов зі мною на насип перед льокомотивою. Вихор був такий сильний, що ми ледви держали ся на ногах.

Я станув перед машиною як збентежений школяр. Нічого не було видко на дорозі.

— Щож, любий панцю, мабуть попсуло ся вам щось в голові... — сказав начальник. — Жаль мені вас!

Але що поїзд стояв а міст був віддалений лише о кільканайцять сяжнів, я намовив єго, щоби пішов зі мною. Товаришило нам кількох пасажирів.

Коли ми прибули на місце, станули як вкопані. Деж міст?

Ми побачили чорну пропасть а лише на еї березі сторчало кілька зігнених, зелізних бальків.

З глубини доходив так голосний шум розбурханих филь, що власних слів майже годі було чути.

Ми пустили ся назад до поїзду, аж начальник, оглянувшись в сторону моста, вхопив нагло мене за руку і крикнув:

— Дивіть, дивіть!

Стояла там чорна стать в розвіяній одежі і давала нам якісь знаки. Підносила й опускала скоро руки як божевільна.

Начальник мовчки глянув на мене і спитав трівожно:

— Ви бачили?

— Так, се та сама — відповів я.

— Нинішної ночи виратував нас не випадок, але щось инше. Я того певний, пане Єнзен.

Ми вернули до поїзду.

Пасажири, що вийшли нам на зустріч, випитували ся про випадок. Між ними був молодий інспектор. Глубоко задумав ся, почувши про чорну мару. Потім став уважно приглядати ся ліхтарням льокомотиви.

Я також їх оглядав, хотяй не мав найменшої надії знайти там поясненє дивної події.

Коли нараз... в середині ліхтарні, на осьвітленім склі почала кидати ся велика нетля.

— Чи се не тота чорна мара? — спитав інспектор, вказуючи на нетлю.

Ми стояли здивовані новим відкритєм, котре всьо виснило.

Побільшена тінь нетлі видавала ся як стать женщини. Крила і вуси були одягом і руками, якими она безнастанно рухала.

Йонас видко замкнув нетлю, коли чистив ліхтарню.

І отсе можете побачити нашу спасительку за склом в тій золотій рамці. Виратувала тої ночи мене і тілько людий, за яких я відповідаю.

— Так, так, ніколи не треба поводити ся згірдно з нічим малим. Правда? Сего учили мене ще в школі, але тепер — присягаю! — ніколи того не забуду.

— Але скажіть мені, пане — говорив дальше тихо, беручи довірочно мене за рамя — як ви думаєте, чи не тля на вашу гадку.. сама знайшла дорогу до ліхтарні, чи...

— Думаєте може, що Йонас хотів вас налякати?

Хвилю глядів з підозрінєм на мене. Потім взяв мене за руку і сказав лагідно:

— Так не думаю і ви певно так не думаєте. Я певний, що ви з тих людий, котрі вірять, що між небом а землю богато є річий, яких не розумiє наш ум. Ну, дякую за терпеливість і за цвґаро! Думаю, що тепер вже поїдемо дальше.

І поїзд справді рушив незадовго. Коли ми в пополудневій порі переїздили крізь міст, недалеко від Нордкепінґу, я дізнав особлившого почуваня.

Я підбіг до вікна і виглянув саме в тій хвили, коли ми в'їздили на міст. Глянувши наперед, я побачив машиніста. Вихилив ся цілим тілом і глядів на дорогу, що тягнула ся поперед нас. Я кивнув головою на доказ, що зрозумів єго.

З тої пори, буваючи в Мальме, я все шукав льокомотиви ч. 981, але ніколи вже еї не бачив.

війта, Федько Стадник, ратуючи громадскі книжки, дав на поталу огневи весь свій маєток, навіть грошеву готівку. Супроти сего нещастя сусідні громади понавязували ратункові комітети, щоби нести поміч нещасливим, тим більше, що Сторонибаби ніколи не відмовляли помочи давнійше сусідним селам. Орґанізують ся також ратункові комітети в Буську, Золочеві, Білім Камени та в Соколівці. Місцевий ратунковий комітет, в якого склад входять о. декан Карпо Вінтоняк з Утішкова, Станислав Ковіцкий, Павло Стадник, Ількo Цьокан, Гриць Микитюк, Мелетий та Михайло Іванців — розсилає до всіх сусідних громад прошеня та колекторів за запомогою; пожаданим було би, щоби сусідні сьвященики візвали по церквах своїх парохіян до складаня запомог для нещасних погорільців.

— **Відгомін страшної катастрофи на мори.** З Галіфакса доносять: Приплив сюди пароплав „Mackay Bennet“ і привіз 190 виловлених трупів, жертви катастрофи „Тітаніка“. В хвили, коли корабель причалив, відозвали ся дзвони у всіх церквах. Всюди на домах повивішувано чорні хоругви. Позаяк не було досить домовин, то звиш 70 трупів зложено до звичайних скринь, між иншими також і тіло полковника Астора. Тіла 116 осіб вкинено до моря. Привезені тіла будуть на кілька годин виставлені на публичний вид.

— **Покусані псом.** Леопольда Жулкевича літ 13 і Марию Трильовску покусав оногди по ногах пес, належачий до кондуктора Левицкого, замешкалого при ул. Пільній ч. 24. Покусаним подала першу поміч поготівля ратункова а родичам поручено піддати діти оглядинам лікарским у фізикаті міскім в ціли відосланя їх опісля до заведеня проф. дра Буйвіда в Кракові, о скілько би показало ся, що пес був скажений. Завізваний зараз на місце пригоди псярник убив пса і відставив на ветеринарию, де розслідять, чи він був дійстно скажений.

— **Самоубийства.** В Перемишли відобрав собі житє вистрілом з револьвера вимiреним в само серце, старший офіциял тамошного суду окружного Петро Теодорович. Причиною самоубийства був сильний розстрій нервовий, який спричинила довга хороба серця. — Замешкала при ул. Андр. Потоцкого 27-літня Мария С. напила ся оногди в самоубийчім намірі карболевого квасу. Поготівля ратункова по виполоканю їй жолудка відставила її до шпиталю.

Телеґрами.

Відень 1 мая. (Австрийска делеґация, повне засіданє). Дел. Ґрабмаєр реферував провізорию буджетову 6 місячну і просив о її приняте. В дискусиї забрав перший голос дел. Цінґр'я і говорив насамперед по хорватски а відтак по німецки і обговорював справи хорватски. Бесідник говорив майже три години.

Петербург 1 мая. В звязи з подіями над Леною застрайкувало тут 22.000 робітників. Вчера вечером о 6 год. студенти, студентки і робітники демонстрували перед казаньскою катедрою. Поліция розігнала демонстрантів і арештувала 40 осіб.

Константинополь 1 мая. В меморияли дорученім российскому амбасадорови, заявляє Порта, що нема договора, котрий би боронив Туреччині замикати Дарданелі в часі війни. Мимо то Порта готова до отвореня проливу, скоро лиш обставини на то позволять. В справі тій відбула ся вчера конференция межи российским амбасадором Ґірсом а міністром справ заграничних Асім-беєм.

Рим 1 мая. „Tribuna“ заявляє ся против предложеня, яке появило ся в анґлийскій палаті послів, щоби на якийсь час, хоч би лиш на тиждень, завести застановлене воєнних кроків, в ціли перепущеня нагромаджених перед Дарданелями кораблів торговельних. „Tribuna“ пише, що був би то небезпечний процедер.

Петербург 1 мая. В добре поінформованих кругах ради державної ходить чутка о близькім уступленю Акімова зі становиска презеса ради державної, котре має тепер занятий теперішний міністер справедливости Щеґловітом.

Константинополь 1 мая. Зачувати, що амбасада российска заявила Порті, що Росия застерігає собі право жадати відшкодованя з причини замкненя Дарданелів.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28†), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35*)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29*), 2·42, 3·07†), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21*), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40*), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50.
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділі: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділі і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділі і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10

З Любіня: в неділі і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділі і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділі і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділі і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.